

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 201/21
Luxemburg, 11 noiembrie 2021

Hotărârea în cauza C-214/20,
Dublin City Council

Curtea precizează conținutul noțiunii de „timp de lucru” pentru o perioadă de gardă în regim de permanență

MG, pompier din cadrul serviciului de permanență, angajat cu fracțiune de normă de Dublin City Council (Consiliul Municipal al orașului Dublin, Irlanda), este pus, în temeiul unui sistem de gardă în regim de permanență, la dispoziția brigăzii cazarmii care l-a format. El este obligat să participe la 75 % din intervențiile acestei brigăzi și are posibilitatea de a se abține în ceea ce privește restul intervențiilor. Fără a fi obligat, în perioadele sale de gardă, să fie prezent într-un anumit loc, MG trebuie, atunci când primește un apel de urgență pentru a participa la o intervenție, să ajungă la cazarmă într-un interval maxim de zece minute. Perioada de gardă în regim de permanență este, în principiu, de 7 zile din 7 și 24 de ore din 24 și este întreruptă numai de perioadele de concediu și de indisponibilitate notificate în prealabil.

Cu toate acestea, MG este autorizat să desfășoare o activitate profesională, în măsura în care această activitate nu depășește în medie 48 de ore pe săptămână. Astfel, el desfășoară activitatea de șofer de taxi în calitate de lucrător independent.

Deoarece a considerat că orele în care este de gardă pentru angajatorul său trebuie să fie calificate drept „timp de lucru” în sensul Legii irlandeze privind organizarea timpului de lucru și al Directivei 2003/881, MG a formulat o contestație în acest sens la Workplace Relations (Comisia privind raporturile profesionale, Irlanda). Întrucât această contestație a fost respinsă, el a introdus o acțiune la Labour Court (Tribunalul pentru Litigii de Muncă, Irlanda).

MG susține că trebuie să fie în permanență în măsură să răspundă rapid la un apel de urgență, ceea ce l-ar împiedica să se consacre în mod liber activităților sale familiale și sociale, precum și activității sale profesionale de șofer de taxi. Prin impunerea unei gărzi de 7 zile din 7 și 24 de ore din 24 și prin refuzul recunoașterii faptului că orele de gardă constituie timp de lucru, Consiliul Municipal al orașului Dublin ar încălca normele în materie de repaus zilnic, de repaus săptămânal și de timp de lucru maxim săptămânal.

Sesizată cu titlu preliminar de Tribunalul pentru Litigii de Muncă, Curtea precizează, în special, în ce măsură perioadele de gardă în regim de permanență pot fi calificate drept „timp de lucru” din perspectiva Directivei 2003/88².

Aprecieri Curții

Curtea amintește, mai întâi, că intră sub incidența noțiunii de „timp de lucru”, care figurează la articolul 2 punctul 1 din Directiva 2003/88, integralitatea perioadelor de gardă, inclusiv cele în regim de permanență, în care constrângerile impuse lucrătorului sunt de o asemenea natură încât afectează în mod obiectiv și foarte semnificativ posibilitatea acestuia din urmă de a gestiona în

¹ Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO 2003, L 299, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 3).

² Articolul 2 punctul 1 din Directiva 2003/88.

mod liber în perioadele respective timpul în care serviciile sale profesionale nu sunt solicitate de angajatorul său și de a consacra acest timp propriilor interese³.

În continuare, Curtea furnizează indicații instanței de trimitere pentru ca aceasta din urmă să poată aprecia dacă MG este supus unor asemenea constrângeri majore.

În această privință, Curtea observă că posibilitatea oferită lui MG de a exercita o altă activitate profesională în perioadele de gardă constituie o indicație importantă că modalitățile regimului de permanență nu îl supun pe acest lucrător unor constrângeri majore care au un impact foarte semnificativ asupra gestiunii timpului său, cu condiția să se dovedească că drepturile și obligațiile care decurg din contractul său de muncă, din convențiile colective și din reglementarea irlandeză sunt adaptate într-un mod care permite exercitarea efectivă a unei astfel de activități într-o parte considerabilă a acestor perioade.

Împrejurările că MG nu trebuie să se găsească în niciun moment într-un loc precis în perioadele de gardă, că nu este obligat să participe la toate intervențiile asigurate de cazarma la care a fost repartizat, un sfert din aceste intervenții putând în speță să aibă loc în absența sa, și că îi este permis să desfășoare o altă activitate profesională, ar putea constitui elemente obiective care permit să se considere că este în măsură să dezvolte, potrivit propriilor interese, această altă activitate profesională în perioadele menționate și să îi consacre o parte semnificativă din timpul acestora, cu excepția situației în care frecvența medie a apelurilor de urgență și durata medie a intervențiilor depășesc desfășurarea efectivă a unei activități profesionale care poate fi combinată cu un loc de muncă de pompier în cadrul serviciului de permanență.

Dificultățile organizatorice care pot rezulta din alegerile făcute de lucrătorul în cauză, precum alegerea unui loc de reședință sau a locului de desfășurare a unei alte activități profesionale care se află mai mult sau mai puțin departe de locul în care trebuie să fie în măsură să ajungă în intervalul de timp stabilit în cadrul locului său de muncă de pompier din cadrul serviciului de permanență, nu pot fi luate în considerare.

Astfel, Curtea concluzionează că articolul 2 punctul 1 din Directiva 2003/88 trebuie interpretat în sensul că o perioadă de gardă în regim de permanență asigurată de un pompier din cadrul serviciului de permanență, în care acest lucrător desfășoară, cu autorizarea angajatorului său, o activitate profesională în calitate de lucrător independent, însă, în cazul unui apel de urgență, trebuie să ajungă la cazarma la care a fost repartizat într-un interval maxim de zece minute, nu constituie „timp de lucru” în sensul acestei dispoziții dacă rezultă dintr-o apreciere globală a ansamblului împrejurărilor speței că constrângerile impuse lucrătorului respectiv în această perioadă nu sunt de o asemenea natură încât afectează în mod obiectiv și foarte semnificativ posibilitatea acestuia din urmă de a gestiona în mod liber în perioada menționată timpul în care serviciile sale profesionale în calitate de pompier nu sunt solicitate.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293

---

³ Hotărârea din 9 martie 2021, Stadt Offenbach am Main (Perioada de gardă a unui pompier), [C-580/19](#) (a se vedea [comunicatul de presă nr. 35/21](#)).